

OSTRAVAN.CZ

1. Viktória Pejková před premiérou Hornických vdov: Je to silné a intimní dílo, které je potřeba vidět zblízka

15.06.2024 ostravan.cz - Jakub Plaskura

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** 12 (2); Divadle (2); Ostravy (2); divadla; NDM; Norberta; Ostravě; Ostravou; ostravském; Závodského

Pokud se nemýlím, z **Ostravy** jste se vydala do Prahy, ale teď v **ostravském Divadle 12** ztvárníte jednu z pozůstalých žen v inscenaci Hornické vdovy. Nejprve se tak zeptám, jak se vám daří v Praze?

Mám se tam krásně, i když popravdě jsem spíše pořád na cestách ve vlaku mezi Prahou a **Ostravou**. Volná noha je velmi rozmanitá, často nepředvídatelná, občas frustrující, ale když člověk ví, kam směřuje, když má kolem sebe lidi, kteří ho podporují, a příležitosti, které ho posouvají vpřed, tak se mu hned všechno zvládá líp. To se děje i díky mé spolupráci s Pamětí národa, kde působím jako lektorka divadelního ateliéru, nebo i díky projektům, jako byla nedávná spolupráce s MeetFactory, kde jsem měla možnost být součástí představení Oheň spisovatelky Marie Pourchet v režii Tomáše Soldána, a to společně s kolegy Gabrielou Pyšnou a Lukášem Černochem. Tato inscenace měla premiéru v květnu a já jsem za ni nesmírně vděčná a mám z ní ohromnou radost. Doteď ještě zpracovávám pocity z velmi příjemné a tvůrčí spolupráce a už se nemůžu dočkat dalších repríz, které nás čekají od září. Hornictví je na Ostravsku jistý fenomén, který v Čechách kolikrát nechápu. Vy jste původem Slovenka. Jak jste se s takovým tím havířským oděrem tady u nás sžívala?

Myslím si, že nejvýrazněji jsem se s havířskou tematikou setkala až teď při zkoušení inscenace Hornické vdovy, i když jsem do **Ostravy** poprvé přišla už před pěti lety a strávila zde intenzivní tři roky v angažmá v Komorní scéně Aréna. Po vysoké škole to byl můj první opravdový domov, a na to se jen tak nezapomíná. Hornictví jsem vnímala jen tak okrajově, v té době bylo vše pro mě tady nové. Jako asi každý jsem si celkově k **Ostravě** potřebovala najít svou cestu, ale teď musím říct, že ji mám moc ráda a ráda se sem vracím a hlouběji ji poznávám. A díky inscenaci Hornické vdovy si můžu kousek toho života sama prožít. Beru to jako velký dar a poctu.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Četla jste i knižní předlohu Kamily Hladké před začátkem zkoušek?

Musím se přiznat, že knížku jsem zatím nečetla. Bylo to hlavně z důvodu, že jsem se snažila na svou roli nahlížet jako na postavu, ne jako na reálnou bytost. Snažila jsem se vybudovat si odstup. Mám ale pocit, že mi to stejně nepomohlo. Už před půl rokem jsem byla součástí scénického čtení Hornických vdov, tehdy v režii a dramtizaci **Norberta Závodského** v prostorách Dolu Michal. Díky tomu místu mělo celé čtení velmi autentickou atmosféru. To byl můj první velký střet s textem a celkovým tématem. Pamatuji si na ten moment, kdy jsem poprvé na zkoušce četla text. Příběhy vdov, atmosféra a konkrétně příběh mé vdovy Táni, který jsem četla, mě v daný moment úplně pohltil. Brečela jsem a nemohla přestat. Tak intenzivní to pro mě bylo. Na knížku se ale moc těším a věřím, že s trochou časového odstupu ji budu moct vstřebat o něco s větším nadhledem.

Inscenace, stejně jako kniha, obsahuje autentické výpovědi vdov po různých tragédiích, kdy se jim manželé horníci nevrátili domů ze šichty. O jaká neštěstí jde?

Inscenace se týká čtyř tragédií, které se staly v Moravskoslezském kraji. Tragédie na Dole Dukla v roce 1961, kterou prožívají Olga a Květa, tragédie na Dole Barbora v roce 1990, kterou prožívá vdova Marta, a neštěstí na Dole Darkov v roce 2015, které prožívá vdova Marcela.

První a poslední neštěstí od sebe dělí více než půl století. Cítíte v těch výpovědích nějaké zásadní odlišnosti, nebo kontext doby přebíjí samotný zármutek?

Je jedno, v jakém je člověk století. Smrt prožíváme všichni stejně.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Jste benjamínkem inscenace. Jak moc emotivní je pro vás zkoušení?

Někdy až moc. Ale mám kolem sebe skvělé vedení a kolegyně, díky kterým se můžu smát a brát věci s nadhledem, a to mě moc těší. Zároveň je čest hrát po boku takových jmen, jakými jsou Alena Sasínová-Polarczyk, Marie Logojdová, Lenka Kucharská Sedláčková, Sabina Muchová a samozřejmě nesmím zapomenout na náš nejmilejší mužský element, pana kolegu Petra Housku.

Hrajete o tématu, které se dotýká nás všech. Každému někdo blízký v životě umřel. Umím si představit, že účast na zkouškách může nějaké jizvy na duších herců probudit. Daří se vám při odchodu z **divadla** oklepat a být zase Viktórií tady a teď?

Představení mi dává jako herečce prostor prožít jistý emoční oblouk, kterým si můžu projít, a na konci alespoň v něčem uzavřít. To mi dává příležitost nechat za sebou prožitky a dát čas jemnému plápolání vět, které zazněly v průběhu inscenace, vychutnat si je a posléze je nechat jít.

Jak je inscenace postavena? Jsou to příběhy jednotlivých žen, nebo jde o ucelené dílo?

Jsou to jednotlivé příběhy žen, které ale spojuje příběh mé vdovy Táni, která prožívá svůj osud tady a teď, na rozdíl od ostatních vdov.

Bude se hrát v komorní scéně **NDM** v **Divadle 12**. Ono by takové niterné téma asi úplně dobře nesneslo velký sál, že ano?

Za mě je to velmi intimní a křehké dílo s příběhy, které je potřeba vidět a cítit zblízka. Proto souhlasím s tím, že komorní prostor tomuto dílu více prospívá a divák může mít větší šanci se s postavami ztotožnit a prožít si jejich příběhy.

A jaká je vaše postava Táni? Jste kamarádka?

Má postava Táni stojí blízko mě a myslím, že si rozumíme. Prošly jsme už nějaký kus cesty a před půl rokem i teď cítím její přítomnost a vřelost velmi intenzivně. Cítím její bolest, vztek, odvahu, ale i strach z toho, co bude. I když jsem si ve svém životě ničím

přesně takovým neprošla, tak můžu říct, že podobných velmi silných situací v mém životě bylo dost. A i díky nim vím, že můžu společně s Táňou dýchat ve stejném rytmu.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Budou dámy, jejichž výpovědi z roku 2015 jsou součástí inscenace, v hledišti při premiéře? Případně potkaly jste se s nimi?

To s určitostí nemůžu říct, ale budu moc ráda, pokud je opět budu moct vidět. Některé z nich jsem totiž už měla možnost potkat tehdy na scénickém čtení, konkrétně i vdovu Táňu, kterou ztvárňuji v inscenaci. Tehdy to bylo velmi emotivní setkání a já jsem se snažila ze všech sil držet. Bylo trochu štěstí, že jsem tehdy v inscenaci mluvila slovensky, což vlastně zůstalo doteď, a tak si mohla Táňa sama od sebe udělat trochu odstup, nebo alespoň takhle mi to tehdy sdělila. Představila mi i svého syna, pro mě do té doby jen dítě z fotky z ultrazvuku. Najednou přede mnou stál skoro dospělý muž s andělskou tváří a nemohla jsem uvěřit, že se to děje, že člověk může prožívat tak intenzivní emoce.

Hrála jste už někdy v inscenaci se silnějším vhladem na život, lásku a smrt?

Když se tak zamyslím, tak jich bylo docela dost. Všechny inscenace jsou postavené na silných vhladech k těmto tématům, záleží jen, z jaké strany a jak intenzivně se na ně díváme a snažíme se je pochopit a prožít.

Co je pro vás hlavním poselstvím inscenace?

Čas zahojí rány, ale jizvy nikdy nezmizí. Někdy je to dobře. Vše, co jsme zažili, nás formuje. Občas nám to bere sílu a občas nám ji i dává. Pro mě hlavní poselství sděluje v inscenaci vdova Marta, když říká: "Co se má stát, to se stane." Můžeme spoustu věcí v životě ovlivnit, ale smrt přijde, ať uděláme cokoli. Pořád máme ale mnoho času se rozhodnout, jak ten náš život budeme žít i navzdory všem překážkám. Pěstovat v sobě naději a lásku. Milovat. Objímat lidi, které máme rádi. To, že život není věčný, nám může dodávat sílu. Jen v to musíme uvěřit.

URL | <https://www.ostravan.cz/85432/viktoria-pejkova-pred-premierou-hornickych-vdov-je-to-silne-a-intimni-dilo-ktere-je-potreba-videt-zblizka/>

[« zpět na začátek](#)

Viktória Pejková před premiérou Hornických vdov: Je to silné a intimní dílo, které je potřeba vidět zblízka

15.6.2024 19:28 [Jakub Plaskura](#) [Divadlo](#) [Rozhovor](#)

Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě (NDM) připravilo na úterý 18. června premiéru komorní inscenace Hornické vdovy podle stejnojmenné literární předlohy Kamily Hladké. Na jevišti se tak zhmotní smutné příběhy několika žen, které přišly při důlní katastrofě o své muže. Nejmladší z nich je Táňa, kterou ztvární herečka Viktória Pejková. Povídali jsme si s ní nejen o přípravě inscenace, ale také o setkání s ženou, která byla předlohou její postavy.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Viktória Pejková na zkoušce inscenace Hornické vdovy.

Foto: Martin Kusy

Pokud se nemýlím, z Ostravy jste se vydala do Prahy, ale teď v ostravském Divadle 12 ztváříte jednu z pozůstalých žen v inscenaci Hornické vdovy. Nejprve se tak zeptám, jak se vám daří v Praze?

Mám se tam krásně, i když popravdě jsem spíše pořád na cestách ve vlaku mezi Prahou a Ostravou. Volná noha je velmi rozmanitá, často nepředvídatelná, občas frustrující, ale když člověk ví, kam směřuje, když má kolem sebe lidi, kteří ho podporují, a příležitosti, které ho posouvají vpřed, tak se mu hned všechno zvládá líp. To se děje i díky mé spolupráci s Pamětí národa, kde působím jako lektorka divadelního ateliéru, nebo i díky projektům, jako byla nedávná spolupráce s MeetFactory, kde jsem měla možnost být součástí představení Oheň spisovatelky Marie Pourchet v režii Tomáše Soldána, a to společně s kolegyní Gabrielou

Pyšnou a Lukášem Černochem. Tato inscenace měla premiéru v květnu a já jsem za ni nesmírně vděčná a mám z ní ohromnou radost. Doteď ještě zpracovávám pocity z velmi příjemné a tvůrčí spolupráce a už se nemůžu dočkat dalších repríz, které nás čekají od září.

Hornictví je na Ostravsku jistý fenomén, který v Čechách kolikrát nechápou. Vy jste původem Slovenka. Jak jste se s takovým tím havířským oděrem tady u nás sžívala?

Myslím si, že nejvýrazněji jsem se s havířskou tematikou setkala až teď při zkoušení inscenace Hornické vdovy, i když jsem do Ostravy poprvé přišla už před pěti lety a strávila zde intenzivní tři roky v angažmá v Komorní scéně Aréna. Po vysoké škole to byl můj první opravdový domov, a na to se jen tak nezapomíná. Hornictví jsem vnímala jen tak okrajově, v té době bylo vše pro mě tady nové. Jako asi každý jsem si celkově k Ostravě potřebovala najít svou cestu, ale teď musím říct, že ji mám moc ráda a ráda se sem vracím a hlouběji ji poznávám. A díky inscenaci Hornické vdovy si můžu kousek toho života sama prožít. Beru to jako velký dar a poctu.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Četla jste i knižní předlohu Kamily Hladké před začátkem zkoušek?

Musím se přiznat, že knížku jsem zatím nečetla. Bylo to hlavně z důvodu, že jsem se snažila na svou roli nahlížet jako na postavu, ne jako na reálnou bytost. Snažila jsem se vybudovat si odstup. Mám ale pocit, že mi to stejně nepomohlo. Už před půl rokem jsem byla součástí scénického čtení Hornických vdov, tehdy v režii a dramtizaci Norberta Závodského v prostorách Dolu Michal. Díky tomu místu mělo celé čtení velmi autentickou atmosféru. To byl můj první velký střet s textem a celkovým tématem. Pamatuji si na ten moment, kdy jsem poprvé na zkoušce četla text. Příběhy vdov, atmosféra a konkrétně příběh mé vdovy Táni,

který jsem četla, mě v daný moment úplně pohltil. Brečela jsem a nemohla přestat. Tak intenzivní to pro mě bylo. Na knížku se ale moc těším a věřím, že s trochou časového odstupu ji budu moct vstřebat o něco s větším nadhledem.

Inscenace, stejně jako kniha, obsahuje autentické výpovědi vdov po různých tragédiích, kdy se jim manželé horníci nevrátili domů ze šichty. O jaká neštěstí jde?

Inscenace se týká čtyř tragédií, které se staly v Moravskoslezském kraji. Tragédie na Dole Dukla v roce 1961, kterou prožívají Olga a Květa, tragédie na Dole Barbora v roce 1990, kterou prožívá vdova Marta, a neštěstí na Dole Darkov v roce 2015, které prožívá vdova Marcela.

První a poslední neštěstí od sebe dělí více než půl století. Cítíte v těch výpovědích nějaké zásadní odlišnosti, nebo kontext doby přebíjí samotný zármutek?

Je jedno, v jakém je člověk století. Smrt prožíváme všichni stejně.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Jste benjamínkem inscenace. Jak moc emotivní je pro vás zkoušení?

Někdy až moc. Ale mám kolem sebe skvělé vedení a kolegyně, díky kterým se můžu smát a brát věci s nadhledem, a to mě moc těší. Zároveň je čest hrát po boku takových jmen, jakými jsou Alena Sasínová-Polarczyk, Marie Logojdová, Lenka Kucharská Sedláčková, Sabina Muchová a samozřejmě nesmím zapomenout na náš nejmilejší mužský element, pana kolegu Petra Housku.

Hrajete o tématu, které se dotýká nás všech. Každému někdo blízký v životě umřel. Umím si představit, že účast na zkouškách může nějaké jizvy na duších herců probudit. Daří se vám při odchodu z divadla oklepat a být zase Viktórií tady a teď?

Představení mi dává jako herečce prostor prožít jistý emoční oblouk, kterým si můžu projít, a na konci alespoň v něčem uzavřít. To mi dává příležitost nechat za sebou prožitky a dát čas jemnému plápolání vět, které zazněly v průběhu inscenace, vychutnat si je a posléze je nechat jít.

Jak je inscenace postavena? Jsou to příběhy jednotlivých žen, nebo jde o ucelené dílo?

Jsou to jednotlivé příběhy žen, které ale spojuje příběh mé vdovy Táni, která prožívá svůj osud tady a teď, na rozdíl od ostatních vdov.

Bude se hrát v komorní scéně NDM v Divadle 12. Ono by takové niterné téma asi úplně dobře nesneslo velký sál, že ano?

Za mě je to velmi intimní a křehké dílo s příběhy, které je potřeba vidět a cítit zblízka. Proto souhlasím s tím, že komorní prostor tomuto dílu více prospívá a divák může mít větší šanci se s postavami ztotožnit a prožít si jejich příběhy.

A jaká je vaše postava Táni? Jste kamarádky?

Má postava Táni stojí blízko mě a myslím, že si rozumíme. Prošly jsme už nějaký kus cesty a před půl rokem i teď cítím její přítomnost a vřelost velmi intenzivně. Cítím její bolest, vztek, odvalu, ale i strach z toho, co bude. I když jsem si ve svém životě ničím přesně takovým neprošla, tak můžu říct, že podobných velmi silných situací v mém životě bylo dost. A i díky nim vím, že můžu společně s Táňou dýchat ve stejném rytmu.

Z inscenace Hornické vdovy. (Foto: Martin Kusyn)

Budou dámy, jejichž výpovědi z roku 2015 jsou součástí inscenace, v hledišti při premiéře? Případně potkaly jste se s nimi?

To s určitostí nemůžu říct, ale budu moc ráda, pokud je opět budu moct vidět. Některé z nich jsem totiž už měla možnost potkat tehdy na scénickém čtení, konkrétně i vdovu Táňu, kterou ztvárňuji v inscenaci. Tehdy to bylo velmi emotivní setkání a já jsem se snažila ze všech sil držet. Bylo trochu štěstí, že jsem tehdy v inscenaci mluvila slovensky, což vlastně zůstalo doted', a tak si mohla Táňa sama od sebe udělat trochu odstup, nebo alespoň takhle mi to tehdy sdělila. Představila mi i svého syna, pro mě do té doby jen dítě z fotky z ultrazvuku. Najednou přede mnou stál skoro dospělý muž s andělskou tváří a nemohla jsem uvěřit, že se to děje, že člověk může prožívat tak intenzivní emoce.

Hrála jste už někdy v inscenaci se silnějším vhladem na život, lásku a smrt?

Když se tak zamyslím, tak jich bylo docela dost. Všechny inscenace jsou postavené na silných vhladech k těmto tématům, záleží jen, z jaké strany a jak intenzivně se na ně díváme a snažíme se je pochopit a prožít.

Co je pro vás hlavním poselstvím inscenace?

Čas zahojí rány, ale jizvy nikdy nezmizí. Někdy je to dobře. Vše, co jsme zažili, nás formuje. Občas nám to bere sílu a občas nám ji i dává. Pro mě hlavní poselství sděluje v inscenaci vdova Marta, když říká: „Co se má stát, to se stane.“ Můžeme spoustu věcí v životě ovlivnit, ale smrt přijde, ať uděláme cokoli. Pořád máme ale mnoho času se rozhodnout, jak ten náš život budeme žít i navzdory všem překážkám. Pěstovat v sobě naději a lásku. Milovat.

Objímat lidi, které máme rádi. To, že život není věčný, nám může dodávat sílu. Jen v to musíme uvěřit.

Jakub Plaskura